

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. június 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HOGYAN HALLGATJUK AZ IGÉT?

Lekció: Lukács 8.

Alapige: ApCsel 20,7-12

A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörtjük a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel.

Ekkor Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.”

Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult.

A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük azt a nagy lehetőséget és szent kiváltságot, hogy idejössz közénk és itt vagy köztünk.

Köszönjük, hogy nemcsak a templom belső csendjét kérhetjük tőled, hanem úgy, ahogy az előbb énekeltük: a minden csendet. Kérjük tőled a szívünk csendjét, a nyugalom napjának a csendjét. Szeretnénk kérni tőled a béke és szeretet csöndjét.

Megvalljuk, Urunk, hogy magunktól képtelenek vagyunk arra, hogy csendben legyünk. Köszönjük, hogy egyedül te teremthetsz bennünk csendet, ahogy csendet teremtettél a viharzó tengeren, és elültek a hullámok, elállt a szél, mert azt mondtad: csend legyen!

Köszönjük, életünk Ura, Jézus Krisztus, hogy ahol te igéd mondasz, ahol felállsz, ahol megszólalsz, ahol igédet hirdeted, ott mindig ezt a csendet munkálsz.

Urunk, lehet, hogy sok háborgásból jöttünk ide talán, lehet, hogy vannak közöttünk olyanok, akiknek a szívében nincs csend. Teremts bennünk csendet azért,

HOGYAN HALLGATJUK AZ IGÉT?

hogy meghalljuk a te halk és szelíd hangodat. Hogy ebben a csendben emlékezzünk, és megjelenjenek előttünk múltunkban megbizonyított hatalmas tetteid, erős karod, szerető szíved, bűnbocsátó irgalmad. Hogy ebben a csendben hadd lássuk, hogy nem változol, az vagy ma is, aki voltál. Ugyanúgy szólsz, ugyanazt szeretnéd, hogy az ember ne elveszen, hanem örök élete legyen. Azt szeretnéd, ha megmaradnánk a hitben, ha erősödnénk a szolgálatban, ha ebben a világban só, kovász és világosság lennénk, hogy látva azt a csendet, ami bennünk van, mások is vágyakozzanak az élet zajából kiszakadni és csendben lenni.

Taníts bennünket, Urunk, ezen a vasárnapon is. Áldd és szenteld meg a te igédet közöttünk.

Köszönjük a mögöttünk levő hét áldásait, hogy mindent a te kezedből vehetünk, vagy vehetnénk. Köszönjük, hogy mindaz, ami ér bennünket, az előtted van, hiszen a te akaratod nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejünkről.

Kérünk, add, hogy erőt merítsünk, hogy erőt gyűjtsünk a harcokhoz, az elkövetkezendő napok harcaihoz, amit vívnunk kell testünk ellen, az ördög ellen, a világ ellen.

Kérünk, könyörülj meg rajtunk, végy körül Szentlelkeddel és hadd halljuk meg a te szavadat, azt, hogy mit akarsz nekünk személyesen mondani.

Jövel Szentlélek Úr Isten, igéddel áldj meg bennünket, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

A mai igénk arról tudósít bennünket, hogy Pál apostol harmadik missziói útján bejárva Macedóniát, Jeruzsálembe készül. Jeruzsálembe tartván két helyen megáll: Troászban és Milétoszban. Ez az esemény, amit felolvastam, Troászban történt, ahol az apostolék hét napot töltenek, miután továbbmennek majd Jeruzsálembe.

A hét első napján, amely valószínűleg ekkor már a vasárnapot jelenti, összegyűlnek a testvérek, a hívők egy valószínűleg elég nagy házban, hiszen a harmadik emeletről esik ki az Eutikhosz nevű ifjú (ami magyarul szerencsés-t jelent), aki 8 és 14 év közötti életkorú lehetett, az ott használt főnév jelentése szerint. Talán nem is egy ifjúról van szó, hanem egy gyermekről.

Sokan találgatják, hogy vajon miért ült az ablakban, hiszen nem volt szokványos, hogy valaki az ablakból hallgassa Isten igéjét. Lehet, hogy azért ült az ablakban, mert nem volt hely, és talán úgy gondolta, hogy inkább ő menjen fel, mint egy öregember. A fiatalok hajlamosak arra, hogy valami olyan pózban hallgassák Isten igéjét, amire esetleg az idősebbek nem is gondolnak.

Azt mondja az ige, hogy nagyon sok szövétnek égett abban a házban. Azért volt szükség, hogy sok lámpa legyen, mert a hívőket és keresztyéneket meggyanúsították, hogy ki tudja, mit tesznek a sötétben. Meggyanúsították őket, hogy valamilyen erkölcstelen cselekedetet végeznek a sötétség leple alatt. Ezért ezek az emberek nem sajnálják a szövétneket, a lámpásokat azért, hogy ne érje szó a ház elejét.

Lehet azt is mondani, hogy talán azért ült oda Eutikhosz, mert éppen ezért elfogyott a levegő. Az égéshez pedig oxigén kell. Lehet, hogy Eutikhosz csak kíváncsi volt, hogy mi történik kint.

Még a gimnáziumból tudom, hogy amikor valaki az ablak mellett ült, az szerencsésnek tudhatta magát, mert azt is látta, hogy kinn mi történik. Lehet, hogy a templomablakokat ezért tették magasabbra mindenütt, hogy ne lehessen kilátni, hogy az ember ne azzal foglalkozzék, hogy mi van kinn, hanem azt hallgassa, milyen ige szól bent.

Eutikhoszt elnyomja az álom, és kiesik az ablakból. Lukács (aki orvos volt) megállapította, hogy ez az ifjú meghalt. Pál apostol ráborul, és azt mondja: „Ne háborogjatok, mert a lelke benne van.” Sok kegyes zsidónak talán könnycsepp szökött a szemébe, mert eszükbe jutott, hogy Illés és Elizeus is így tett.

Az ifjú felkel, felviszik: életben van.

Ennek a történetnek vannak olyan részei, amit nem kell találgatnunk. Viszont három olyan üzenetét szeretném elmondani ennek az igének, amely számunkra fontos tanítása Isten beszédének. Az első: hogyan szenteljük meg a vasárnapot, a második: hogyan hallgatjuk az Isten igéjét; harmadszor arra keressük a választ: hogyan értékelünk egy helyzetet. Nézzük tehát sorba, mit mond nekünk az ige.

— Hogyan szenteljük meg a vasárnapot?

Ez a mai igének is az egyik nagy kérdése, hiszen ez a történet azzal kezdődik: a hét első napján... A hét első napján együtt vannak egy házban. „Összegyűltünk a kenyér megtörésére.” Ez akkor inkább az úrvacsorát jelentette, mint a közös vacsorát, bár ilyenkor közösen is étkeztek a keresztyének.

Tudom, hogy az első nagy kérdés az, hogy egyáltalán megszenteljük-e a vasárnapot. Akik itt vannak, azoknak nem ez a kérdés, hogy megszenteljük-e, hanem inkább az a kérdés, ami ma is aktuális: hogyan szenteljük meg a vasárnapot?

Azt szeretném elmondani, hogy ne úgy szenteljük meg, ahogy mi gondoljuk, hogy meg van szentelve, hanem úgy, ahogy Isten kéri azt tőlünk az Ő igéjében. Ha Isten igéjét megnézzük, találunk világos és határozott utasításokat arra, hogy hogyan szenteld meg a vasárnapot. Mert hogy meg kell szentelni, az nem kérdés. A negyedik parancsolat: Hat napon át dolgozz, végezd minden munkádat, de a hetedik, a nyugalom napja, az Úrnak, a te Istenednek szombatja. Semmit ne tégy ezen, se te, se szolgálád, se szolgálóleányod, még az állatok sem, amelyek a te kapuidon belül vannak, mert mindenkinek ezen a napon pihennie kell. Az Úrnak, a te Istenednek szombatja.

Vajon le lehet-e tudni azzal, hogy itt vagyok az istentiszteleten? Meg van-e akkor szentelve a vasárnap, ha itt vagyok az istentiszteleten? Azt kell mondanunk: ezzel még nincs megszentelve a vasárnap. Jó, hogy itt vagyunk és elkezdjük megszentelni az Úr nyugalom-napját, de nem azt jelenti, hogy ezzel már megszenteltük a hetedik napot — vagy a hét első napját. A kérdés az: hogyan szenteljük meg?

Kálvin azt mondta: a hetedik nap kiábrázolja azt a lelki megnyugvást, amelyben a hívők munkáiktól megnyugszanak, hogy Istent hagyják magukban munkálkodni. Hat napon át végezd minden munkádat, a hetedik napon pedig engeddd, hogy Isten végezze benned az Ő munkáját.

Az is érdekes, hogy vajon Isten a többi napon nem akar bennünk munkálkodni? Nem akar bennünk igéje által dolgozni, csak a hetedik napon? Hat napon át mi dolgozzunk, a hetedik napon meg Isten dolgozzon a lelkünkben, életünkben? Hogy van ez?

HOGYAN HALLGATJUK AZ IGÉT?

Erre azt mondta Kálvin: Istennek minden napon kell életünkben munkálkodnia, csak a mi gyengeségünk miatt engedte meg, hogy ezen az egy napon különösképpen munkálkodhasson és dolgozzon bennünk. Éppen ezért a mi reformátor eleink megkülönböztették a szombat külső és belső megszentelését. Azt mondták: a szombatnak van a külső megszentelése és van a belső megszentelése.

Mit jelentett a külső megszentelés? Azt jelentette, hogy hallgatom az Isten igéjét — ezt tesszük mi most. Összejövünk a gyülekezet közösségébe, mert tudjuk az igéből, hogy hívó élet nincs gyülekezeti nélkül. Otthon nem lehet hívónek lenni, gyülekezeti közösség és gyülekezet élet nélkül, mert nincsenek meg azok a feltételek, amit Isten mondott igéjében. Aztán folytatódik még a külső megszentelés is. Hiszen azt az igét, amit hallunk a prédikációban, azt kimenvén a szívünkben kellene forгатni tovább. Mint Mária: mindezeket az igéket, amit hallott, a szívében forgatta.

Nem otthagyni a templomban az igét, nem az, hogy az ajtóban már valami világi dologról beszélek, hanem forгатni az igét a szívünkben. Aztán hazamenve elmondani a családtagjainknak. Vagy megkérdezni tőlük, ha ők is ott voltak a templomban, hogy ti miről hallottatok.

A múlt vasárnap bejön egy kisgyerek a lelkészi hivatalba az édesapjával és kérdezem tőle: no, mi volt az aranymondás? Miről volt szó, mit hallottatok? Beszélgetni egymás között. És lehetne folytatni. Az én valamikori hívó szomszédom azt tette, hogy ilyenkor mindig valamilyen lelki-könyvet olvasott. Vagy lehetne kazettát, vagy valamilyen prédikációval kapcsolatos tanulmányt hallgatni. Növekedni a hitben, ez a szombatnak a külső megszentelése.

Amikor előző szolgálati helyünkre, Nagyvarsányba kerültem, akkor annyira megdöbbsentem azon, hogy volt délelőtti istentisztelet, s főképpen a hívók hazamentek, gyorsan ettek valamit. Félháromra visszajöttek a délutáni istentiszteletre, aztán hazamentek, pihentek egy kicsit és hétórára jöttek vissza a harmadik istentiszteletre, ahol megbeszélték a délelőtti igét (nem azt, hogy mit nem mondott el a lelkész, amit el kellett volna mondania), hogy mit mondott nekem az ige. Hol feddett, hol ítélte meg, hol biztatott, hol adott örömet Isten igéje. Utána közös imádság, hálaadás az igéért, és este 8 órakor hazamentek. Ezek ugyanazok a testvérek. Nem azt mondták: erre vagy arra megyek, hanem ugyanazok jöttek. Micsoda szívbeli buzgóság!

A vasárnap megszentelése. Nem mondom, hogy csak így lehet, meg azt sem mondom, hogy ez a minta, de volt ahol így volt. Az ébredés idején kialakult ez a rend, és az emberek megszentelték a vasárnapot.

Mi a belső megszentelése a szombatnapnak, a nyugalom napjának? A belső megszentelés az, hogy megszűnünk a gonosz cselekvésétől és gyönyörködünk az Úrban. Nagyon jól mondták a mi eleink, hogy ez a belső megszentelése a nyugalom napjának életünk végéig tart. Meg lehet-e határozni egy napot, amikor ezt tennünk kell? Azt mondták: ezt minden nap tennünk kell.

A szombat megszentelésének van egy külső megszentelése, amikor a gyülekezet összejön, és van egy belső megszentelése, amikor a hívó megszűnik a gonosz cselekvésétől, és állandóan gyönyörködik az Úrban, a szívünkbe rejtett beszédben, hogy ne vétkezzünk ellene, és az Ő törvényéről gondolkodjunk, ha kell, éjjel és nappal.

Amikor eljött a hét első napja, először is természetes, hogy együtt van a gyülekezet. Gondoljuk el, hogy Pálék másnap tovább akarnak menni. Azt mondja Pál apostol: nincs csomagolás, nincs pakolás, hanem éjfélig tanít, prédikál, aztán — még ez is kevés — virradatig, reggelig. Nem a készülődéssel tölti az időt, hanem az istentiszteleten való szolgálattal. Nem akadályozza őt a másnapi továbbindulás, hanem még nagyobb szolgálatra buzdítja és biztatja. Ez pedig az igehirdetésnek a szolgálata.

Innen is látszik, hogy mi az ige egyháza vagyunk. Nem a szertartások egyháza. Nem valamiféle liturgikus elemeket tett be még Pál apostol, hogy ez még fontos, hanem az igehirdetést tette az istentisztelet közepébe és legnagyobb részt az idő ezzel telt el. Jézus Krisztusban Isten szereti ezt a világot, meg lehet Őt találni, Őt, akit elvesztettünk, és Atyánk visszafogad bennünket. Hirdette, hogy Jézus a Krisztus, higgyenek, és mindenre lelnek, mert Jézus mindennel felér.

Ennek a külső megszentelésnek a második jele volt az, hogy úrvacsoráztak. Természetessé lett számukra, hogy engedelmeskednek Jézus Krisztus parancsának, aki azt mondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” — Most nem mondom el az úrvacsorával kapcsolatos bibliai tanítást, mert erről többször volt már szó. Jézus Krisztus azt mondta: a vasárnap, a nyugalom napja megszenteléséhez hozzátartozik az úrasztalához való járulás.

Ez nem kedv kérdése, nem az állapotomnak a kérdése, hogy most bűnösnek érzem magam, nem vagyok méltó, hogy az úrasztalához járuljak, meg különben is karácsonykor úrvacsoráztam, majd megint fogok... Az úrvacsorai közösség hozzátartozott a vasárnap megszenteléséhez. Nem lehetőség, nem kedv kérdése volt, hanem parancs volt: Ezt cselekedjétek! Emlékezzetek arra, hogy üdvösségetek van, hogy bűneitek meg vannak bocsátva. Emlékezzetek arra, hogy feltámadtam, ismét eljövök, és majd magamhoz veszek titeket.

A harmadik az imádság volt. Így mondja ezt a Káténk: az Úr nevét nyilvánosan segítségül hívjam. A nyugalom napja megszentelésének a harmadik nagy lehetősége volt az imádság, a negyedik pedig a szegényeken való segítség.

A Bibliai korban, a gyülekezetekben nagyon sok szegény volt. Voltak, akik éheztek, akiknek nem volt pénzük, és éppen ezért különösen az úrvacsora mindig azt jelentette, hogy segítünk a testvéren, az atyafin. Ezért mindig többet adakoztak, és az úrvacsorakor mindig több ételt vittek. Ez a vasárnapnak a megszentelése.

— A második kérdés: hogyan hallgatjuk az igét?

Nem mindegy ám! A Lukács 8-ban, amikor Jézus elmondja a magvető példázatát, ennek a magyarázata után azt mondja: Vigyázzatok, hogyan hallgatjátok! Nem mindegy, hogy hallgatom az igét? Eutikhosz történetéből láthatjuk, hogy nem mindegy. Lehet úgy is hallgatni, hogy elnyom az álom, hogy nem oda figyelek. Lehet úgy is hallgatni, ahogy a diákoknak szoktuk mondani: te olyan vagy, mint Gárdonyi sírja: „Csak a teste” — csak a testem van ott. És lehet úgy is hallgatni az igét, ahogy a Cselekedetek 16-ban Lídiáról olvassuk: „A Szentlélek megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond.” — és ott az a szó van: feszülten figyelni. Mint amikor valaki elmegy egy tájékoztatóra, és azt mondja: jaj, el ne tévesszem a határidőket, és feszülten figyel. Nem beszélgetünk a másikkal, hanem hallgatjuk azt, aki mondja, hogy valami dátumot el ne írjak, és annál jobban figyelünk. És a Szentlélek

HOGYAN HALLGATJUK AZ IGÉT?

megnyitja Lídia szívét. Itt a legfontosabb dologról, az életről van szó. És elvégzi, hogy Lídia feszülten figyeljen. Lídia hitre jut, odaadja a házát, az otthonát, hogy a gyülekezet azután ott jöjjön össze.

Hogyan hallgatjuk az igét? Lehet közömbösen, lehet úgy, ahogy a Tesszalónika 2,13-ban olvassuk. Pál apostol itt azt mondja, hogy a tesszalónikaiak úgy hallgatták Isten igéjét, mint Isten beszédét, amely munkálkodik az ő lelkükben.

Egyik tanárom mondta a Teológián, aki liturgiát tanított nekünk. Ha valamegyik teológus azt merete mondani az ige felolvasása után: eddig Isten igéje... annak rögtön egyest adott. Letette a Bibliát, és jött a prédikáció. Azt mondta a tanárom, ha eddig Isten igéje, akkor mehetünk haza, nem fontos itt lennünk. Nem addig Isten igéje. A reformátorok éppen ezért mondták, hogy Isten igéjének hirdetése maga Isten igéje. Isten munkálkodik az emberi beszéden keresztül, aki itt van köztünk. És aki tudja, hogy kik vagyunk, és mire van szükségünk.

Úgy hallgatjuk, mint Isten beszédét? És ebben legyen benne tisztelet, alázat, meghajlás. Legyen benne: Uram, szólj, mert hallja a te szolgád — ahogy azt a gyermek Sámuel tette. Ő nem elaludt, hanem felkelt Isten beszédére. Eutikhosz hallgatja Isten beszédét és elalszik, Sámuel hallgatja Isten beszédét és felkel, és azt mondja: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Minden percben legyél kész arra, hogy Isten szóljon hozzád, hogy megszólítson téged.

Egy testvérünk azt mondta nekem: ha éjszaka felkelek, mert nem tudok aludni, gondolkodom az igén, és ha valamit kapok belőle, felkelek és leírom. — Mindig készen kell lenni.

Hogyan hallgatjuk Isten beszédét, van-e bennünk kellő alázat? Vajon levetett saruval állunk-e az Úr előtt? Uram, csak egy szót szólj, hogy újjá légyek, mondd ezt énnekem, bűnösnek: Megengedtem, menj el békével. Meglásd, többé ne vétkezzél — mondja a 223. dicséretünk. Hallgassuk úgy, mint Isten beszédét.

A Zsidó 4,2-ben azt olvassuk: Isten igéjét hittel kell hallgatnunk. Azt mondja a levél írója: vannak, akik hallották Isten igéjét, de nem párosították hittel. Hogyan kell hallgatni Isten igéjét? Úgy, hogy hittel párosítjuk. Mit jelent ebben az esetben a hit? Azt, hogy elhiszem: amit Isten mond, az igaz. Hinni azt jelenti: hitelt adok Isten szavának, mert amit mond, az igaz. Hittel párosítani azt jelenti: Uram, rólam van szó. Uram, te ismersz engem. Teelőled elrejtennem semmit nem lehet — bár nagyon szeretném. Tudod, és ismersz engem. Nemcsak, hogy milyen vagyok, hanem igédben azt is közlöd, hogy milyennek szeretnél látni engem. Milyenné lehetnék, Uram. Mi a te célod és terved. Hittel párosítani ezt jelenti. Imádsággal hallgassuk Istennek az igéjét. Ezzel a várakozással.

Adja az Úr, hogy tudjunk koncentrálni az igére, szakassza el szívünket, minden érzésünket e csalárd világtól — ahogy a 377. dicséretünkben énekeljük.

Valaki egyszer azt mondta: bejövök a templomba, és mindig ilyenek vannak bennem: elzártam-e a gázt, becsuktam az ajtót, vajon a rácsot is bezártam-e? Ezt mind a Sátán akarja, hogy ezzel foglalkozz. Azt akarja, „hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek”, hogy kikapja az igemagot a szívünkből.

Ez a történet arról szól, hogy ahol az ige a középpont, ott csodák történnek. Mert nem beszédben áll Isten országa, hanem erőben. Ahol az Isten országa van, ott kiáradnak Isten országának az erői is. Hat az ige.

Valaki – most Eutikhosz – felkel a halálból az életre. Sokan pedig kijönnek a lelki halálból az új életre, mert Isten ígéje életre támasztja a halottakat. Akik meghallják, azok élnek.

– A harmadik kérdés: hogyan látunk egy helyzetet?

Pál apostol, amikor Eutikhossal megtörténik ez a szerencsétlenség, azt mondja: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.” – vagyis sokan úgy látták ezt a helyzetet, mint a reménytelenséget. Sokan elkezdtek jajveszékelnéni vagy sírni. Lehet, hogy Eutikhosznak a szülei is ott voltak, mert abban az időben nem volt szokványos, hogy éjfélíg kint lehet, és nem a hálószobájában.

Nagy kérdés, hogyan látunk mi egy helyzetet? Milyen szemüveggel nézünk egy szituációt. Vajon úgy, mint Pál, hogy ne sírjatok, ne háborogjatok, vagy pedig éppen elkezdem a sírást, elkezdem a háborgást.

Két bibliai példát mondok, és aztán egy példát az életből arra, hogyan láthatunk egy helyzetet.

Naámán házában mindenki el van keseredve, mert Naámán vitéz hős, de leprás. Meg van pecsételve a sorsa, meg vannak számlálva a napjai. Van ott egy kislány, aki másként látja a helyzetet. Aki nem csüggedt, nem lemondó, hanem azt mondja: ha az én uram szembekerülne azzal a prófétával, aki az én házámban van, kétség nélkül meggyógyítaná. Van egy kislány abban a házában, aki másként látja a helyzetet. Csodálatos világítás.

Amikor Elizeus Dótánban van, a szolgája kétségbe van esve, mert látja az idegen király hadiszekereit és katonáit. Elkezd jajveszékelnéni: mit tegyünk, végünk van! Elizeus azt mondja: Uram, nyisd meg a szemét, hogy lásson. És látja Elizeus, hogy ott vannak Isten szekerei. Elizeus látja azt a segítséget, amit kap. Azt mondja: mit félsz, többen vannak velünk, mint ővelük. Velünk az Úr, mi Ővele, végtelen az Ő ereje, győzelmet kell aratnunk. Elizeus másként látja a helyzetet.

Egy kislányt beíráttak hittanra, mert „ott rosszat nem tanul”. Húsvét után van a feltámadás-történet, és az előtt nem sokkal, váratlanul a viszonylag fiatal édesapja meghalt. A család mély gyászban ült minden este és minden nap. Egyszer, amikor a kislány hazamegy, azt mondja: miért vagytok így elkeseredve? Mi a hittanórán azt tanultuk, hogy Jézus Krisztus él, mert feltámadt a halálból. Van reménységünk, mert van feltámadás. – És mint amikor a sötétben kigyullad a lámpa, ennek a családnak az életében kigyulladt a fény. Azt mondták: tényleg, próbáljunk ebbe kapaszkodni. – Egy kislány másként látta a helyzetet, mert egy gyermek is másként láthatja a helyzetet.

Kérlek téged, így nézd a helyzeteket: az Úrba vetett hittel és bizalommal. Vagyis: lehet, hogy reménytelennek látsz valamit, lehet, hogy hangot is adsz ennek, de az Isten embere nem lehet reménytelen. Kétségeskedünk, de kétségbe nem esünk. Ott, ahol a hit munkálkodik, és ahol az Úr van, ott mindig csodák történnek. Vagyis higgyünk, mert van hatalma életet adni. Ahol Isten ígéje van, ott jó dolgok történnek. Azt olvassuk az ígében: „És mindnyájan megvigasztalódtak.”

Ezt a vigasztalást, vagyis Jézus Krisztus önmagát adja nekünk, és engedje meg azt, hogy szenteljük meg nemcsak a vasárnapot, hanem egész életünket, mert Ő szent. Hallgassuk úgy Isten ígését, mint Isten beszédét, és engedjük, hogy az Úr életünk minden napján munkálkodjon az életünkben.

HOGYAN HALLGATJUK AZ IGÉT?

Imádkozzunk!

Urunk, segíts nekünk abban, hogy tetszésed szerint éljünk, hogy igédet komolyan vegyük, hogy elforduljunk a gonosztól, a hamisságtól és odaforduljunk a jóhoz, az igazsághoz. Odaforduljunk hozzád, Urunk, vagyis naponta megtérjünk, és veled éljünk és járjuk az utunkat.

Engedd, hogy méltón élhessünk az elhíváshoz. Add, hogy előtted járjunk, mint vidám, boldog gyermekek, akik azért vidámak és boldogok, mert megváltattak atyáiktól örökölt hiábavaló életükből. Azért vidámak és boldogok, mert kihozták a sötétségből és áthozták a halál földjéből az élet országába.

Köszönjük, hogy te tudsz rajtunk segíteni, Urunk, és hálaadással köszönjük neked, amikor külsőleg is megszentelhetjük a vasárnapot, amikor a gyülekezet közösségében lehetünk. Különösen köszönjük azokat a vasárnapokat, ahol a hirdett ige mellett az úrasztalán ott vannak a testté lett igének a jelei, irgalmadnak, szeretetednek, kegyelmednek, bűnbocsánatodnak a drága jelei a számunkra.

Segíts, hogy átértékeljük eddigi gondolatainkat, hogy engedjünk neked, és alázatban tudjunk járni veled, Istenünk.

Kérünk, áldd meg ezen a vasárnapon mindenütt az ige hirdetését, ahol Jézus Krisztusról beszélnek, mint megfeszítettről. Kérünk, áldd meg énekkarunk útját, szolgálatát, a fiatalok kirándulását és útját. Kérünk, fogadd el hálánkat, amiért az iskolákban és óvodákban, és itt, a gyülekezet közösségében is a hitoktatást végezhetjük ebben az évben. Köszönjük a hitoktatók munkáját, szeretetét, áldozathozatalát, odaszánását.

Kérünk az elvetett mag további sorsáért. Köszönjük azokat az óvodákat, ahova bemehettünk, és ahova ősztől mehetünk majd hittant tanítani. Imádkozunk a vizsgázókért.

Könyörülj betegeinken, Urunk, és vigasztald gyászolóinkat. Azokat is, akik a héten temették szeretteiket. Kérünk, vigasztald azokat is, akik a héten fogják majd. Engedd, hogy igéd ne szóljon hiába.

Imádkozunk magyar nemzetünkért, szerte a világon szétszóratott magyar reformátusokért, az ottani gyülekezetekért, az ott megszólaló igéért, Urunk.

Köszönjük, hogy te vagy a mi Istenünk, hogy hozzád tartozhatunk. Áldd és szenteld meg életünket jelenléteddel.

Ámen.